

Sygn. akt IV CSK 447/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko A. T., W. Ś. i B. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej A. T.
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 20 marca 2019 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej A. T. na rzecz powódki kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania

sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca A. T. powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z tego, że zaskarżony wyrok w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania oraz przepisy prawa materialnego i jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zakłada, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiste jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą mieć zatem kwalifikowany charakter oraz dotyczyć konkretnych, powołanych we wniosku i niepoddających się różnej wykładni przepisów prawa, co skarżący zobowiązany jest wykazać (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156, i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18, niepubl.).

Zasadniczy problem w okolicznościach sprawy sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy wpłata na rzecz powódki kwoty 92 070,17 zł pochodziła od spółki B. Sp. z o.o., która spłacała własny dług kredytowy, czy też wpłaty tej dokonała skarżąca, regulując obciążający ją dług wekslowy wynikający z udzielonego *avalu*.

Z materiału sprawy wynikało, że wpłata nastąpiła przy użyciu blankietu wskazującego jako wpłacającego spółkę B. Sp. z o.o., opatrzonego pieczęcią spółki. Na blankiecie nie wskazano, że płatność stanowi należność z tytułu wykupu weksła, względnie, że jest to zapłata długu wynikającego z poręczenia wekslowego, podano natomiast, że tytułem przelewu (wpłaty) jest „spłata zobowiązania w całości wraz z odsetkami do umowy nr (...)”. Sąd Okręgowy ustalił ponadto, że w dacie

dokonywania wpłaty skarżąca była członkiem zarządu B. Sp. z o.o., uprawnionym do samodzielnej reprezentacji spółki. Za nieudowodniony uznał zarazem fakt, że dokonana wpłata pochodziła z prywatnych środków poręczycieli, wskazując, że poręczyciele nie przedstawili w tym zakresie stosownego materiału dowodowego, poprzestając na własnych twierdzeniach. Ustalenia te miały dla Sądu Najwyższego charakter wiążący (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Motywy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalały uznać, by stanowisko Sądu Okręgowego, oceniane przez pryzmat przywołanych ustaleń faktycznych, mogło być uznane za ewidentnie i w sposób widoczny *prima vista* wadliwe, co stanowi założenie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Okręgowy nie przyjął, wbrew wywodom wniosku, że skarżąca - jako osoba trzecia - spłaciła zadłużenie z tytułu umowy kredytu, do czego nie była zobligowana, lecz uznał, że dokonana wpłata pochodziła, zgodnie z tytułem wpłaty, od spółki B. Sp. z o.o., która była stroną umowy kredytu i której członkiem zarządu była skarżąca. Oczywiście jest przy tym, że okoliczność, iż umowa kredytu była już wypowiedziana nie stała na przeszkodzie, by uznać spłatę dokonywaną „zgodnie z umową” za spłatę zadłużenia z umowy kredytu, skoro wypowiedzenie umowy nie niweczy powiązania między umową (wypowiedzianą), a wynikającym z niej zadłużeniem.

Przypomnienia wymagało przy tym, że orzekając w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy bada wyłącznie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego motywy, nie zaś podstawy kasacyjne, których ocena jest warunkowana pozytywną decyzją w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13, niepubl., z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepubl. i z dnia 15 marca 2019 r., IV CSK 376/18, niepubl.). Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 98, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.